

מהספר העתידי רמזי טעם עם טעם לשב"ח מאת שלום המאירי, אשמח לתגובות במייל: shalom303@gmail.com

וּבְמִלֵּאת יְמֵי טְהוֹרַת לְבָן אוּ לְבַת תְּבִיאָה (גרשיים) כָּבֵשׁ בֶּן שְׁנָתוֹ לְעֵלְהָ וּבֶן יוֹנָה אוּ תֹר
 לְזוֹטָאת (ויקרא יב, ו)

מדוע מביאה היולדת קרבן?

במסכת נדה (דף לא עב) נאמר: "שאלו תלמידיו את רבי שמעון בן יוחי מפני מה אמרה תורה יולדת מביאה קרבן אמר להן בשעה שכורעת לילד קופצת ונשבעת שלא תזקק לבעלה, לפיכך אמרה תורה תביא קרבן". ע"כ.

ונרמז בטעמים: תְּבִיאָה (גרשיים) כָּבֵשׁ, הטעם רומז לגירושין. הקרבן מובא כי היולדת נשבעה שלא תזקק לבעלה, כעין גירושין.

שלום המאירי

וְהִקְרִיבֹוּ (גרשיים) לְפָנַי יְרוּד וְכִפָּר עָלֶיהָ (מנזו זקף קטן) (ויקרא יב, ז)

מדוע היולדת צריכה כפרה?

רמב"ן מבאר שני טעמים. הראשון כעין טעם רפואי¹, והשני לכפר על שבעתה:

"ורבותינו אמרו (נדה לא עב) בשעה שכורעת לילד קופצת ונשבעת לא אזקק עוד לבעלי - ועיקר הכונה בזה, כי בעבור שהיא נשבעת מתוך הצער, ואין השבועה ראויה להתקיים מפני היותה משועבדת לבעלה, רצתה התורה לכפר לה מעלות רוחה,² ומחשבות השם יתברך עמוקות ורחמיו מרובים, שהוא רוצה להצדיק בריותיו".

רבי אברהם שטרן מבאר³ שנרמז בטעמים:

וְכִפָּר עָלֶיהָ (מנח זקף קטן), שאף שלא חלה השבועה, מ"מ מונח ונשאר עליה עבירה קטנה, מזה שעלה על דעתה. ע"כ.

ואפשר להוסיף בעקבות דבריו. הרמב"ן הביא תחילה טעם שהקרבן הוא כופר נפשה ורפואה. נמצא שיש שני טעמים, וזה אולי נרמז וְהִקְרִיבֹוּ (גרשיים), רמז לשני טעמים לקרבן.

שלום המאירי

¹ "והקריבו לפני ה' וכפר עליה וטהרה ממקור דמיה. יאמר שתקריב כופר נפשה לפני ה' שתטהר ממקור דמיה, כי האשה בלדתה תהיה לה מעין נרפס ומקור משחת, ואחרי עמדה בימי הנקיון, או בימי יצירת הולד לזכר או לנקבה, תביא כופר נפשה שיעמוד מקורה ושתטהר, כי השם יתעלה רופא כל בשר ומפליא לעשות".

² ע"פ יחזקאל יא,ה: ומעלות רוּחְכֶם אֲנִי יִדְעֶתִיהָ.

³ מליצי אש ניסן, רבי אברהם שטרן, אב"ד נאוועזאמקי ניהייזל, גאלאנטא תר"ץ, עמ' נא.

המספר העתידי רמזי טעם עם טעם לשב"ח מאת שלום המאירי, אשמח לתגובות במייל: shalom303@gmail.com

פרשת מצורע

וְהָיָה בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי (קדמא ואזלא) יִגְלֹז אֶת כָּל שְׁעָרוֹ אֶת רֵאשׁוֹ וְאֶת יָקְנוֹ וְאֶת גְּבַת עֵינָיו וְאֶת כָּל שְׁעָרוֹ יִגְלֹז וְכַבֵּס אֶת בְּגָדָיו (ויקרא יד, ט)

כמבואר בפסוק הקודם, ביום הטהרה וביום השביעי המיטהר מכבס ומגלח, אלא שביום הטהרה היה הכיבוס קודם לתגלחת, וביום השביעי (בפסוק ט') התגלחת קודמת לכיבוס⁴. ע"כ.

ונרמז בטעמים: וְהָיָה בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי (קדמא ואזלא) יִגְלֹחַ אֶת כָּל שְׁעָרוֹ, כאן נרמז שביום השביעי התגלחת קודמת לכיבוס.

שלום המאירי

וְהָיָה בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִגְלֹז אֶת-כָּל-שְׁעָרוֹ (רביעי) אֶת רֵאשׁוֹ וְאֶת יָקְנוֹ וְאֶת גְּבַת עֵינָיו וְאֶת כָּל שְׁעָרוֹ (ויקרא יד, ט)

בפסוק ארבעה מקומות שיער. ע"כ.

ונרמז בטעמים: יִגְלֹחַ אֶת-כָּל-שְׁעָרוֹ (רביעי), רמז לארבעה מקומות השיער הנזכרים בפסוק. (ובאותו טעם בפסוק הקודם).

שלום המאירי

וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי (רביעי) יִקְחוּ שְׁנֵי כִבְשִׁים תְּמִימִם וְכִבְשֵׁה אֶזְזָה בַּת שְׁנֵתָה תְּמִימָה וְשִׁלְשָׁה עֶשְׂרִים סֹלֶת בְּמִנְזָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן וְלֹא אֶזְזָה שֶׁמֶן (ויקרא יד, י)

המצורע הוא הרביעי ממחוסרי כפרה⁵. הרמב"ם⁶: "ארבעה הן הנקראין מחוסרי כפרה הזבה והיולדת והזב והמצורע. ולמה נקראו מחוסרי כפרה שכל אחד מהן אע"פ שטהר מטומאתו וטבל והעריב שמשו, עדיין הוא חסר ולא גמרה טהרתו כדי לאכול בקדשים עד שיביא קרבנו וקודם שיביא כפרתו אסור הוא לאכול בקדשים". ע"כ.

ונרמז בטעמים: וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי (רביעי), ביום זה מובא קרבנו של הרביעי מארבעה מחוסרי כפרה.

שלום המאירי

⁴ ראה שפתי כהן, רבי מרדכי הכהן.

⁵ ספר המצות להרמב"ם - מצות עשה - מצוה עז - מצוה עז - היא שצונו שיקריב כל מצורע קרבן כשנתרפא מחליו והוא שלש בהמות עולה וחסאת ואשם ולוג שמן ואם היה עני שיקריב כבש לאשם ושתי תורים או שני בני יונה אחד לעולה ואחד לחטאת וזה הוא הרביעי ממחוסרי כפרה והוא אמרו ית' וביום השמיני יקח שני כבשים תמימים וכבשה אחת בת שנתה וגו' "

⁶ יד החזקה הלכות מחוסרי כפרה א, א.